

ЕРИК ФРАНК РЪСЕЛ ЕЛ СТОУ

Част 0 от „Jay Score/Marathon“

Превод от руски: Маргарита Стефанова, 1974

chitanka.info

Не, разбира се, те нищо напразно не вършат. Може би на този, който не знае никакви техни неща и правила, те ще се сторят доста странни. А да водиш ракета в космоса не е като да плаваш с корито през брод!

Ето, например, този техен трик със смесената команда. Като помислиш — напълно разумна работа. На всички полети извън земната орбита — към Марс, към пояса на астероидите и по-нататък — при машините и при нанасянето на курса поставят бели от Земята, защото те са изобретили космическите кораби и умеят повече от всички други да ги управляват. Затова пък всички корабни лекари са негри. По някаква неизвестна причина негрите не боледуват от космическа болест или от гадене при безтегловност. А всички бригади за външни ремонтни работи се комплектуват от марсианци — те се нуждаят от много малко въздух и почти не се боят от космическа радиация.

Смесени команди работят и по рейсовете встрани от Слънцето, например до Венера. Само че там има запасен пилот — някое здраво момче каквото е Ел Стоу. И това не е случайно. Всъщност, с него започна всичко това. Никога няма да забравя. Чудесен момък беше!

В деня, когато той се появи за първи път, аз тъкмо дежурех при трапа. Нашият космолет се наричаше „Маргарет сити“ — съвсем новичък товарно-пътнически кораб, зачислен към пристанището на Венера, от където получи и името си. Трябва да кажа, че всички космонавти го наричаха „Маргаритка“...

Стояхме на космодрума с пълен товар на борда — оборудване за производство на часовници, научна апаратура, селскостопанска техника, машини и инструменти за „Маргарет сити“, а също така и сандък с радиови игли за венерианския раков институт. Имаше и осем пътници — всички агрономи. Вече бяхме на стартовата площадка и чакахме след около четиридесет минути да прозвучи сирената за отлитане, когато се появи Ел Стоу.

Той беше висок два метра и тежеше сто и двадесет килограма, но въпреки това тази грамада се движеше с лекотата на танцорка. Изкачи се небрежно по трапа от дуралуминий, размахвайки торбата си от нещавена кожа, в която напълно би се поместил неговия креват и чифт шкафчета в добавка. Той забеляза емблемата на фуражката ми и каза:

— Здравей, сержанте. Аз съм новия запасен пилот. Трябва да се явя при капитан Мак Нолти.

Знаех, че чакаме нов запасен пилот. Джеф Деркин го бяха повишили и той премина на шикозната марсианска играчка „Прометей“. Значи това е неговия заместник! Че е землянин беше ясно, само че не бе нито бял, нито негър. Лицето му, не глупаво, но неизразително, беше от опъната стара, добре ощавена кожа. Очите му горяха. От пръв поглед се виждаше, че това е необикновена личност.

— Добре дошъл, дребосъче — казах аз. Не му подадох ръка, защото тя все още можеше да ми послужи. — Отвори си чантата и я постави в стерилизационната. Шкиперът е в носовото помещение.

— Благодаря — каза той без всякакъв намек за усмивка и прекрачи шлюза, размахвайки своето кожено вместилище.

— Полет след четиридесет минути — предупредих аз.

Не видях Ел Стоу дотогава докато не изминахме двеста хиляди километра и Земята се превърна в зеленикав полумесец зад нашата газова опашка. Тогава чух гласа му в коридора. Питаше къде е склада. Показаха му моята врата.

— Сержанте — каза той, — дойдох за дрехи.

Първо отидох в оръжейния склад и взех за него лъчев пистолет с пълнител. Най-големите блатни ски за Венера, които можах да намеря бяха със седем размера по-малки и с метър по-къси, но нямаше нищо по-добро. Той получи буркан със смазочно масло, кутия графит и батерийка за микровълнов радифон. Всички тези неща той взе без дори да мигне. Никога не бях срещал такава неизразителна физиономия.

Но все пак, когато видя скафандрите, на лицето му се появи нещо като замисленост. На стената висяха като избелели кожи тридесет земни скафандри и шест шлема с презрамки за марсианците: за тях повече от една десета атмосферно налягане не беше нужна. За Стоу нямаше нищо подходящо. Не бих могъл да му подбера нещо, дори ако от това зависеше живота ми. Това е все една да затвориш слон в консервена кутия.

Ел се обърна и с лека стъпка си отиде. Той с такава лекота владееше своите килограми, че си помислих: ако изведнъж започне да

буйствува, хубаво е да си някъде по-далеч. Не че забелязах такава склонност — не, той беше настроен напълно дружелюбно, макар и малко загадъчно. Поразяваше ме неговата спокойна увереност в себе си, бързите и безшумни стъпки. Безшумни, може би, защото обувките му бяха подплатени с гумен слой от един дюйм.

Без да бърза „Маргаритка“ се носеше в пустотата, а аз все още не свалях очи от Ел Стоу. Любопитно ми беше що за човек е той — такива като него не бях срещал, а на какви ли не бях попадал! Той, както преди беше необщителен, но винаги вежлив, вършеше работата си акуратно, бързо и напълно задоволително. Той много се хареса на Мак Нолти, а нашият капитан не беше склонен веднага да целува новаците.

На третия ден Ел потресе марсианците. Всички знаят, че тези почти недишащи шмекери с изпъкнали очи и с по десетина пипала вече повече от две столетия се бяха впили в шампионската титла на Слънчевата система по шахмат. Никой от жителите на други планети не бе могъл да ги надвие. Те бяха просто побъркани на тема шахмат. Толкова пъти съм ги виждал събрани на куп да преливат във всички цветове на дъгата от вълнение, когато някой след тридесетминутно задълбочено мислене направи ход с пешка.

Веднъж, сменен от вахта, Ел проседя осемте часа на почивката при една десета атмосферно налягане в десния шлюз. Дългите паузи в разговорното устройство се сменяха с диви вопли и пронизително цвърчене, като че ли тези октоподи се бяха побъркали заедно с него. Когато работата наближи своя край, нашите ремонтни работници едва дишаха. Разбра се, че Ел се е съгласил да играе с Кли Янг и го вкарал в мат. А Кли на последния шампионат на Слънчевата система беше заел шесто място.

След тази случка момчетата от червената планета не го оставяха на мира. Веднага след като се сменяха от вахта, те го хващаха и го замъкваха в шлюза. На единадесетия ден той игра с шестима наведнъж, като загуби две партии, три излязоха равни, една спечели. Те решиха, че той е някакъв феномен (в сравнение с жителите на Земята, разбира се). А Мак Нолти внесе този резултат в бордовия дневник.

Вие навярно помните какъв шум вдигна аудиопресата през 2270 година по повод „мъжеството на мъдрия Мак-Нолти“? Как не, нали това се превърна в космическа легенда. После, когато се върнахме благополучно, Мак Нолти дълго време се отказваше от тази слава и разказваше, на кого всъщност принадлежи тя. Но репортерите, както винаги, и сега намериха оправдание. Мак Нолти е бил капитанът.

А целият този шум се вдигна заради обикновена летяща отломка, заради нея аз дори побелях. Късче желязно-никелов метеорит, който летеше покрай нас с необичайната космическа скорост — вз-з-з! Неговата орбита пресичаше нашия курс под прав ъгъл.

Да, и направи беля. Никога не съм мислил, че толкова малко камъче може да забърка такива неща. И досега в ушите ми звучи писъкът на въздуха, който излиташе през пробитата дупка.

Загубихме значително количество въздух, преди автоматичните врати да затворят аварийното помещение. Налягането падна на шест десети атмосфери, когато компресорите спряха падането и започнаха малко по малко да го покачват. За марсианците това нямаше значение: за тях и при шест десети бе все едно че дишат гъста помия.

В затвореното помещение остана един механик. Другият успя да се спаси, като прескочи в последния момент, когато вратата се затваряше вече. Но оня, мислехме си ние, изтегли хартийка с кръстче.

Момъкът, който беше успял да скочи, стоеше, облегнал се на преградата, бял като тебешир. Тогава се появи Стоу. Челюстта му се тресеше, очите му светеха като лампи, но гласът му бе спокоен.

— Излез от тук и затвори вратата — каза той, отмествайки встрани спасилия се механик. — Аз ще го измъкна. Когато почукам, отворете ми бързо и ме пуснете.

Ние затворихме зад себе си херметичната врата. Какво правеше там той, не виждахме, но индикаторната лампичка показваше, че е изключил автомата и е отворил вратата в аварийното помещение. След десет секунди лампичката изгасна — вратата отново е била затворена. Чу се силно нетърпеливо чукане. Отворихме и Ел се втурна при нас, като носеше в обятията си безчувственото тяло на механика. Той го мъкнеше като коте и се понесе по коридора с такава скорост, че ние се изплашихме да не би както се е засилил да пробие носовата броня.

В това време открихме, че работата ни е спукана. Отказваха ракетните двигатели. Тръбите на Вентура бяха в ред, горивните камери

също бяха оцелели. Инжекторите работеха великолепно, ако помпахме горивото с ръце. От горивото не загубихме нито капка и корпусът беше невредим, ако не се смята дупката. Но системата за управление на запалване и отпускане на гориво излезе от строя. Тя се намираше точно в това помещение, където попадна метеоритът.

Това беше вече сериозно. Нещо повече, всички бяха убедени, че ни грози неминуема гибел. Не се съмнявам, че дори и Мак Нолти бе стигнал до този извод, макар че в официалния рапорт той го нарече само „затруднение“.

Така или иначе, тук изскочиха марсианците: за пръв път от шест рейса им се предостави истинска работа. Налягането вече се бе вдигнало до нормалното и те надянаха своите шлемове с презрамки. Кли Янг завъртя нос, помахаше недоволено с пипалата си и изцвърча: „Може да плуваме!“ Това е любима шега на марсианците, когато налягането не е по вкуса им.

Трябва да отдадем дължимото на марсианците — работиха много съвестно. Те биха могли да стоят и на най-гладко полирания лед и да се задържат по дванадесет часа с кислороден запас, който би могъл да стигне на човек от Земята само за деветдесет минути. Видях как се измъкнаха от шлюза навън, опулили очи под своите обърнати аквариуми, носейки кабели за хранване, плочи за ремонт на обшивката и апарати за заваряване. Зад илюминаторите пламна синкаво сияние — бяха започнали да режат, заглаждат и бронираат дупката.

А в това време ние продължавахме да летим като куршум към Слънцето. Ако не беше аварията, щяхме да се обърнем и след около четири часа да бъдем в орбитата на Венера. Но когато се врязва в нас този нищожен метеорит, ние все още държахме курс към най-горещата пещ в Слънчевата система. Сега продължавахме да летим към нея, а скоростта растеше под действие на слънчевото притегляне. Изобщо, бях решил да напиша завещанието си.

В носовата кабина Ел Стоу непрекъснато се съветваше с капитан Мак Нолти и с двама астроизчислители. Отвън по корпуса марсианците продължаваха да пълзят, озарени от мъртво-сини огньове. Механиците не чакаха да бъде завършен ремонта, надянаха скафандри и отидоха в аварийното помещение: заеха се да оправят хаоса.

Всички се занимаваха с нещо, а ние останалите им завиждахме. Безнадеждното положение става по-леко, ако можеш да вършиш нещо. Тогава реших да намина към нашия негър — лекаря Сам Хигнет.

Сам направо бе измъкнал механика от гроба. Помогнал му с кислород и масаж на сърцето. Това можеха да направят само дългите и ловки пръсти на Сам.

Сам като че не знаеше какво се бе случило и не проявяваше никакъв интерес. Той винаги постъпваше така, когато имаше болен.

— Сам, ти си чудо — казах му аз.

— На Ел трябва да благодарим — отговори той. — Ако не беше го измъкнал навреме...

Оставих го да се грижи за болния, който вече беше започнал да диша равномерно.

На връщане срещнах Мак Нолти, който проверяваше горивните цистерни. Беше се заел сам с тази работа, а това значеше нещо. Лицето му бе загрижено, а това пък значеше много. Това показваше, че не трябва да губя времето си за завещания, защото така или иначе никой няма да го прочете.

Видях как неговата снажна фигура се скри в носовата кабина и чух да казва: „Ел, вероятно на тебе...“ После вратата се затвори и стана тихо. Сигурно капитанът възлагаше големи надежди на Ел.

Един от агрономите изскочи от своята каюта. Искан да се скрия в склада, но не успях. Той спря върху мен широко отворените си очи и каза:

— Сержанте, там в моя илюминатор видях полумесец!

Той ме гледаше с изблещени очи, аз също се опулих срещу него. Щом като се вижда половинка от Венера, значи че ние пресичане нейната орбита. Той също знаеше това — беше изписано на физиономията му.

— Колко време ще ни задържи това нещастие? — продължи той.

— Нямам представа — отговорих напълно искрено и се почесах по тила, като се стараех да изглеждам едновременно бодър и тъповат. — Капитан Мак Нолти ще направи всичко, което е възможно. Доверете му се. Той може всичко!

Недоволен и загрижен, агрономът се върна в каютата си. Скоро той ще види Венера в три четвърти фаза и ще разкаже това на останалите. Тогава ще стане горещо. Ще попаднем в пъкъла.

И последните останки от надежда се изпариха, когато див рев и силен трясък ни възвестиха, че ракетните двигатели отново са заработили. Шумът продължи няколко секунди, а после двигателите бяха изключени: стана ясно, че те са в ред.

Като чу шума, агрономът изскочи от каютата си. Сега той знаеше най-лошото. Три дни след като Венера се представи във вид на полумесец, всички знаеха за нашето положение. Сега Венера остана далеч зад нас и ние пресичахме орбитата на Меркурий. Но пътниците все още се надяваха, че някой ще извърши чудо. Втурвайки се в склада, агрономът извика:

— Двигателите отново работят. Значи...

— Нищо не значи — отговорих аз. Не си струваше да пробуждам напразни надежди.

— Но ако се обърнем и полетим обратно?

Той изтри потта, стичаща се по бузите му. Това не беше от уплаха: просто температурата вътре в кораба вече много малко напомняше на тая в Арктика.

— Сър — казах аз, — ние се носим с такава скорост, че вече нищо не може да се направи.

След около половин час по целия кораб се разнесе сигнал за общ сбор. При този сигнал цялата команда и всички намиращи се на кораба трябваше да се съберат в кабината. Предстоеше нещо небивало в историята на космическите полети — може би прощалните думи на Мак Нолти.

Така си и мислех, че по време на последния обряд председател ще бъде шкиперът и не се учудих като го видях на малкото възвишение в ъгъла на кабината. Ел Стоу стоеше изопнат до него.

— Хора и ведрас — започна Мак Нолти („ведрас“ на марсиански означаваше „възрастен“) — не виждам смисъл да се спирам подробно на своеобразното положение, в което се намираме.

Умееше човекът да си подбира думите! „своеобразно положение“!

— Ние се намираме по-близо до Слънцето от всякакъв друг кораб в цялата история на космическите полети. Ние се движим към Слънцето по-бързо от скоростта на който и да е космически кораб! Грубо казано, имаме шанс едно на десет хиляди. Все пак такъв шанс съществува и ние ще се опитаме да го използваме.

Вторачихме се в него без да разбираме какво е намислил. Всички знаеха, че да се обърнем и избегнем Слънцето е абсолютно невъзможно, а също тъй и да се върнем назад, преодолявайки неговото могъщо притегляне. Оставаше само да се носим все напред и напред докато последният ослепителен пламък не разсее по цялата околност молекулите, от които се състоим.

— Предлагаме да минем по кометна орбита — продължи Мак Нолти. — Ние с Ел и астроизчислителите смятаме, че съществува нищожна вероятност за сполука.

Стана ни ясно. Това беше чиста теоретична работа, която математиците и астронавигаторите често обсъждат, а все по-често я използват писателите в своите разкази. Ето в какво се състоеше: трябваше да изстискаме от двигателите всичко, което могат да дадат, за да наберем огромна скорост и да излезем на изтеглена орбита, като на комета. Теоретично корабът по този начин можеше да профучи покрай Слънцето толкова бързо, че като махало да излети далече на другия край на орбитата. Много мило, но ще можем ли да го осъществим?

— Изчисленията показват, че при сегашното положение има малък шанс за успех — каза Мак Нолти. — Мощността на двигателите е достатъчно и горивото ще стигне да наберем нужната скорост, да поемем необходимия курс и достатъчно дълго да се движим с тая скорост. Единственото нещо, в което се съмнявам сериозно е, дали ще можем да издържим момента на максималното приближение към Слънцето.

Той изтри потта, като с това несъзнателно подчерта трудността на предстоящото изпитание.

— Ще назова нещата с истинските им имена — ще ни бъде дяволски горещо.

— Готови сме, капитане! — каза някой и в кабината се чу възглас на одобрение. Кли Янг стана, размаха едновременно четири пипала и като поиска думата изчурулика:

— Това е идея! Това е прекрасно! Аз, Кли Янг от името на своите съпланетници поддържам. Сигурно ще се скрием в хладилника докато прелетим покрай Слънцето?

Мак Нолти кимна и каза:

— Всички ще бъдат в хладилното помещение и ще търпят колкото могат.

— Именно — каза Кли. — Разбира се. Но ние не можем да управляваме кораба, седейки в хладилника като четиридесет порции ягоди сладолед. Някой трябва да седи в носовата кабина. За да се движи корабът по курса, трябва на някого да се падне да влезе в ролята на пържола.

Той махна с пипалце, упоен от своето красноречие.

— И тъй като ние сме марсианци и значително по-леко понасяме повишена температура, аз предлагам...

— Глупости! — каза Мак Нолти. Но неговият рязък тон не излъга никого. Марсианците са малко досадни, но затова пък са прекрасни момчета!

— Е, добре — недоволно изчурулика Кли, — а кой ще бъде тогава котлет?

— Може би аз! А може би, не — каза Стоу. Той произнесе тези думи тъй странно, сякаш е толкова явен кандидат, че само слепец може да не види това.

И беше прав. Само Ел можеше да понесе тази жегата. Той беше силен и издръжлив. В края на краищата той беше запасен пилот!

Представях си как седи отпред сам-самичък и от това колко ще издържи зависи нашия живот, а огнената слънце протяга своите пламтящи пръсти...

— Ти?! — възкликна Кли. — Е, разбира се! Току що се канех да ти дам мат в четири хода, а ти измисли този фокус, за да избягаш.

— В шест — равнодушно възрази Ел. — При по-малко от шест хода няма да стане нищо.

— В четири! — изстена Кли. — И в такъв момент ти...

Мак Нолти не издържа. Той почервения, като че ли ей сега ще получи удар и се обърна към размахващия пипала Кли.

— Пропаднете вдън земя с вашия проклет шахмат! — зарева той. — Всички по местата си! Ще дам сигнал за обща тревога, когато стане необходимо да се скриете в хладилника.

Той се огледа. Цветът на лицето му започна да се променя.

— Всички, освен Ел!

Когато ракетите дадоха пълен ход, всичко стана съвсем както преди. Двигателите провлечено ревяха и се носеха напред, влачейки

след себе си опашка от гръм. Вътре в кораба ставаше все по-горещо и по-горещо, влагата блестеше по металическите стени и течеше по гърбовете на всички. Какво беше в носовата кабина не знаех и не исках да зная. Марсианците засега се чувствуваха прекрасно — можеше да им се завиди за тяхното нелепо устройство!

Ставаше все по-лошо. Аз не се потях, а се топях и се стичах в собствените си обувки... Сам, разбира се, понасяше това много по-леко от другите земни жители и се държеше дотогава, докато болният не се окаже във всякаква опасност. Провървя му на оня механик. Сложихме го в хладилника заедно със Сам.

Останалите се отправихме за там, когато прозвуча сигналът. Това не беше просто хладилник, а най-здравото и прохладно помещение на кораба, бронирано с тройна защита. Там се пазеха инструменти и имаше лазарет и просторен хол за пътници. Всички се наместихме там удобно. Всички, освен Мак Нолти и Ел Стоу. Шкиперът се яви след два часа. Изглежда, че в кабината не е било леко, защото той имаше ужасен вид. Изнуреното му лице блестеше от пот, пухкавите му бузи бяха хлътнали и обгорели. Неговата обикновено красива и добре стояща униформа висеше на тялото му като на закачалка. От пръв поглед можеше да се забележи, че той се беше пържил колкото е можал да издържи.

Люлеейки се, той мина покрай нас и влезе в кабината за първа медицинска помощ, като се разсъблече бавно и с труд. Сам го разтри от главата до петите с мас против изгаряне — чувахме как шкиперът глухо стене, когато Сам се стараяше.

Жегата ставаше непоносима. Скоро всички пътници се избавиха от по-голямата част от облеклото си.

Като излезе от кабинката, Мак Нолти рухна на койката и каза:

— Ако след четири часа оцелеем, всичко ще се размине.

В този момент двигателите заглъхнаха. Веднага разбрахме каква е работата. Беше се изпразнила една цистерна с гориво, а релето, което трябваше да превключи двигателите на друга, не беше проработило. В такъв случай в машинното отделение трябваше да има дежурен механик, но поради горещината и вълнението никой не беше помислил за това.

Не успяхме да се опомним, когато Кли Янг скочи към близката врата. Изчезна още преди да съобразим какво се беше случило. След

двадесет секунди двигателите отново зареваха.

До ухото ми свирна разговорната тръба. Включих я и прошепнах:

— Да?

От кабината прозвуча гласът на Ел.

— Кой направи това?

— Кли Янг — отговорих аз. — Той все още е там!

— Навярно е отишъл за шлемове — досети се Ел. — Предайте му моята благодарност.

— Как е там при тебе?

— Пече! — отговори той. — Лошо... на очите ми. — Замълча. — Навярно ще издържа... някак си. Пристегнете се... когато свирна. Искам да я позавъртя. Да се разпредели равномерно горещината...

Предадох на останалите да се пристегнат и да чакат сигнала на Ел. Това не се отнасяше за марсианците. Те имаха такива първокласни смукала, че биха се задържали дори и на метеорит.

Кли се върна. Ел беше прав: той носеше шлемове за своите момчета. Марсианците се зарадваха, надянаха шлемовете, захерметизираха шевовете и веднага свалиха налягането до две десети. Развеселиха се и бързо извадиха шахматната дъска, но в това време прозвуча сигналът. Ние се врязахме в ремъците, а марсианците впиха смукалата си по пода и стените. „Маргаритка“ започна бавно да се върти около надлъжната си ос. Шахматните фигури запълзяха по пода, после по стената и по тавана, слънчевото притегляне ги държеше на тази страна, която бе обърната към Слънцето.

— Останаха три часа и половина — прошепна Мак Нолти.

От четирите часа, за които говореше шкиперът, два бяха за приближаване към Слънцето, а другите два за отдалечаване от него. Затова, когато ни останаха два часа, ние бяхме най-близо до тази нажежена пещ. Това бе най-опасният момент, но аз не го помня, защото съм загубил съзнание около двадесет минути преди него и се съвзех час и половина след това. За това, което се е случило през това време, мога само да се досещам, но се старая да мисля колкото може по-малко за тези неща. Слънцето, пламтящо, свирепе като око на разярен тигър, короната, протегнала своите езици към малкото корабче

с полумъртви същества и в самия нос на кораба зад съвършено болезнените кварцови стъкла, самотният Ел гледа ли гледа приближаващия ад...

Марсианците бяха дошли на себе си — знаех, че те ще се свестят първи. Един от тях ме вдигна на крака и ме държа, докато започнах да владея крайниците си. Забелязах, че друг марсианец се разпростря върху лежащия в безсъзнание Мак Нолти и трима от пътниците, като ги защити с тялото си от топлината.

С мъка се довлякох до разговорната тръба и духнах. На силите ми бяха толкова малки, че не се чу изсвирване. Само напразно изгубих въздух, а той и така не ми стигаше. Цели три минути до тръбата, после набрах сили и духнах отново. Но Ел не отговори. Повторих това няколко пъти, но отговор нямаше. После главата ми се завъртя от усилията и паднах. Чувствувах се като мумия, която беше пролежала в пустинята милион години.

Вратата се отвори и Кли Янг бавно и с мъка изпълзя навън. След пет минути се върна и каза:

— Не успях да стигна до носовата кабина. Трапа в средата е погорещ от печка, а въздух няма. Автоматичните врати са затворени. В носовата кабина има вакуум.

Това означаваше, че са повредени илюминаторите. Иначе въздухът не би могъл да излезе от кабината. Запасни стъкла имахме и да се поставят не струваше нищо, но сега ние летяхме напред може би по правилен курс, а може би не, с празна, лишена от въздух кабина, в която цареше само зловеца тишина.

Малко по малко идвахме на себе си. Последен се съвзе пострадалият механик. Сам се погрижи за него. Тогава Мак Нолти извика:

— Минаха четири часа! Измъкнахме се!

Със слаби гласове извикахме „ура“! От тази новина в каютата изведнъж стана с десет градуса по-хладно. Радостта ни възвърна силите. Но едва след четири часа бригада от механици в скафандри пренесе в малкия лазарет на Сам тежкото тяло от кабината.

— Как си, Ел? — попитах аз.

Сигурно ме е чул, защото мръдна палеца на дясната си ръка и преди вратата да се затвори след него, издаде скърцащ, хриплив звук. После двама от механиците отидоха в неговата каюта и пренесоха от

там огромната му кожена торба и отново се затвори в лазарета. Кли Янг се разхождаше напред-назад по коридора, като че не знаеше къде да дене пипалата си.

След час от лазарета излезе Сам и ние се хвърлихме към него.

— Как е Ел?

— Сляп като къртица — каза той поклащайки глава. — Останал е без глас.

Ето защо не е отговорил, когато го виках по тръбата!... Погледнах Сам в очите.

— Сам, ти можеш ли... ти можеш ли някак си да му помогнеш?

— Ех, ако можех! — Неговото черно лице беше прекалено изразително. — Ти знаеш, сержанте, как искам да го приведа в ред, но не мога. — Той безпомощен разпери ръце. — Това превишава моите скромни възможности. Може би когато се върнем на Земята...

Гласът му секна и той отново влезе в лазарета.

— Тъжно ми е — каза отчаяният Кли.

Никога няма да забравя онази вечер, когато ни поканиха в астро-клуба. Тогава този клуб беше, а и сега си остава най-избраното общество, което можеш да си представиш. За да постъпи в него космонавтът трябва да извърши нещо като чудо. Тогава клубът наброяваше само девет члена, а сега дванадесет.

Председател на клуба беше Мейс Уолдрон — знаменитият пилот, който спасил оня марсиански лайнер през 2263 година. Наконтен, той седеше начело на масата, а до него — Ел Стоу. На другия край седеше Мак Нолти, а от неговата весела физиономия не слизаше доволната усмивка. До шкипера пък се намираше старият, побелял Кнут Йохансен — геният, изобретил системата „Л“, известна на всеки космонавт.

Останалите места за гости до масата се заемаха от цялата смутена команда на „Маргаритка“, заедно с марсианците и трима от пътниците, които заради случая бяха отложили своето отлитане. Имаше няколко аудиорепортери с камери и микрофони.

— Джентълмени и ведрас — произнесе Мейс, — това е безпрецедентно събитие в историята на човечеството и на нашия клуб. Може би именно затова аз считам, че имам честта да внеса

предложението да бъде приет за член на клуба запасният пилот Ел Стоу, който е в най-висша степен достоен за това.

— Поддържаме — извикаха едновременно други три члена на клуба.

— Благодаря ви, джентълмени!

Той въпросително повдигна вежди. Осем ръце се издигнаха над масата.

— Прието е единогласно!

Като погледна Ел Стоу, който мълчаливо седеше до него, Мейс започна да го превъзнася до небесата. Той говореше и говореше, а Ел седеше с безразличен вид.

Гледах как доволната усмивка на лицето на Мак Нолти ставаше все по-широка. Старият Кнут гледаше Ел с почти нелепа бащинско нежност. Командата не сваляше очи от героя, а всички камери бяха отправени към него.

Аз също погледнах на тази страна. Той седеше, поправените му очи сияеха, но лицето му беше неподвижно, въпреки пищните думи и всеобщото внимание, въпреки погледите на Йохансен, пълни с бащинска гордост.

Не минаха и десет минути и аз забелязах, че и на него накрая му прилоша. И ако някой ви каже, че робот от системата Л-100-У е безчувствени машина, заплъйте го в лицето!

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
4/1974 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.